

A CO REINKARNACE, VĚŘÍŠ NEBO ODMÍTÁŠ?

Na málo kterou otázku jsem reagoval tak odlišně a s tak různými pocity v různých obdobích své cesty, po níž kráčím Životem, jako na tuto.

Nedávno jsem ji po delším čase opět obdržel. Od kamarádky, kterou jsem viděl opět po deseti letech a měl jsem ze setkání velkou radost. Odpověděl jsem jí a ne jen jednou větou. Odpovídal jsem jí pak ještě cestou domů, po rozloučení. Mlčky, v imaginárním rozhovoru. V odpovědi pokračuji ještě nyní. Nebo raději začnu od začátku. Tož, jak?

Je to již tuze dávno, co se mi dostaly do rukou texty doktora Moodyho o životě před životem tímto i po něm. Devátá kopie přes kopírák, sotva čitelná, ale tuze zajímavá (kopírovací stroje tenkrát ještě nebyly dostupné a podobné texty také ne). První setkání s něčím takovým vzbudilo zvědavost. Hledal jsem v dalších textech, ptal se moudřejších. Tenkrát jsem spolupracoval s lékaři z ARO, tázal jsem se i některých z nich (jen s někým je možné takto smysluplně rozmlouvat). Nacházel jsem odpovědi pro i proti, výklady vysvětlují proč to tak není a jak k takovému omylu může dojít i odpovědi nevyvracející ba i potvrzující. Hledal jsem v knihách a nacházel spíše další a další otázky a nejasnosti. Bylo by to na mnoho stránek, ale nemělo by to velký smysl. Alespoň tak to vnímám nyní. Pak jsem se tématem přestal zabývat, do popředí vstoupila témata jiná.

Po čase jsem se k otázce dostal opět a to prostřednictvím východních duchovních nauk a mne nejasných zmínek v textech křesťanských i v textech s křesťanstvím polemizujících a následně v apokryfních Evangeliích (zejména Tomášově). Literatury bylo již více, přečetl jsem mnoho knih, vyslechl řadu sdělení a prodiskutoval několik hodin či dní a dospěl k prostému závěru:

- možná to tak je, možná to tak není.
- mám jen svoji představu, spíše představ několik. A navíc jsou převážně přejaté.
- s jistotou a za sebe nemohu říci ani to, ba ani to.
- je důležité znát odpověď?, není to jenom zajímavost?, není to spíše zvědavost? Je.
- čeho mám více, odpovědí nebo otázek? Otázeček.
- až bude toto poznání pro mne důležité, však ono přijde samo a dostanu jasnou odpověď...
- tak je to. A jdu dělat něco jiného.

A přestal jsem se otázkou zabývat a kráčet životem tak, jako kdyby tomu tak bylo i nebylo.

Jednou jsem ale učinil výjimku. Tenkrát jsem totiž obdržel neobvyklý text a v něm se hovořilo o takové zajímavé metodě a já si ji jen tak večer vyzkoušel. Běžně mne takové experimenty spíše odrazovaly, toto bylo výjimečné. Metoda nabízela představit si chrám, do něhož lze vstoupit a najít tam kdesi ukryté dveře vedoucí kamsi do míst, kde je něco jako archiv životů nás všech a tam si najít své a zalistovat si. Zjednodušil jsem to.

V klidu jsem si večer začal představovat chrám. Chvilku to nešlo, ale pak jsem ho uviděl. Na vysokém kopci a tuze velký a vysoký pod nízkým nebem s oblaky a vedly tam schody. Po nich jsem stoupal vzhůru a potkával neznámé bytosti jdoucí směrem opačným (podrobnosti nyní vynechávám). Došel jsem až na konec schodiště, až ke dveřím (nezadýchán), ani jsem se neohlédl za sebe do údolí (ač v horách na to nezapomínám) a napadlo mne, že budou zamčené. Ač obrovské, otevřely se s lehkostí a bylo možné vejít do teplého šera s příjemnou vůní pro chrámy neobvyklou. Nešel jsem však dále, ale rovnou zabočil k postranní, tmavým dřevem obložené, stěně a tam našel nenápadná dvířka. Dala se otevřít a nikomu to nevadilo, nebylo problémem vstoupit. Bylo tam schodiště vedoucí dolů. Kamenné a různě točené a kolem byly další souběžná schodiště a schody proplétající se vedoucí odněkud někam, leč nikde nikdo. Neměl jsem žádné pocity, byl to zvláštní bdělý sen. Krácel jsem až dolů. Schody končily. Byla tam světlá místnost (kde se tam vzalo světlo nevím) a tam byl kdosi, vypadal jako mnich (oblečením). Otočil se na mne a já ho pozdravil jménem, jako člověka dávno známého - oslovil jsem ho jménem (pamatuji si ho stále). To jméno jsem před tím nikdy vědomě neslyšel, bylo neobvyklé. Věděl proč přicházím, nedivil se. Uvedl mne do místnosti, kde byly police a ukázal mi moji. Byly tam knihy. Vzal jsem si tu poslední a otevřel ji. Stránka byla bílá, čistá. Chtěl jsem zalistovat dopředu, kde jsem tušil zápisy, ale nešlo to. Chtěl jsem si vzít knihu předchozí, ale nedařilo se mi to. Bdělý sen se počal rozplývat a mizet, zůstal jen zvláštní a silný pocit. Dodnes si vše dobře vybavuji, jako kdyby to bylo skutečnou poutí. Byla to představa, to dobře vím. (Žijeme v představách, to také již

dobře vím, ale to je jiné téma.) Byla to představa, ale objevovaly se v ní reálné prvky. (To jsem si uvědomil až hodně později.)

Za mnoho let jsem toto vyprávěl jen asi 5x (do dnešního dne). Jednou Lídě (když jsme fotili ony obrázky z řeky Blanice a čekali po průtrži na lepší světlo) a řekl jí i ono jméno mnicha (ptala se). Podivila se, to neobvyklé jméno měl její dědeček z Tábora. Také jsem jí ještě dovyprávěl pokračování. Tož ho povím i zde.

Za pár dní jsem totiž tenkrát opět zkoušel totéž a došel opět do stejného chrámu, ale nebyl jsem schopen jít k postranním dveřím, cosi mne táhlo dopředu. Nebylo možné zabočit, bylo nutné kráčet dál a rovně. A já si uvědomil, že chrámová loď je jaksi "do kopce" a pak se podlaha podivně lomí, za onen "kopec" nebylo vidět. Vystoupal jsem vzhůru (bylo tam teplo a ticho) a za zlomem se mi náhle otevřel pohled do "průčelí" chrámu. Bylo to úžasné. Nebylo to už průčelí vnitřku stavby, byl to pohled jakoby do vzdáleného vesmíru a vše zářilo v úžasných barvách a já (ač pracuji léta s barvou) je nebyl ani schopen pojmenovat. Zejména tu jednu nejkrásnější (ač jsou všechny barvy krásné). Byl to nekonečný a úžasný svět, který tam zářil a na který jsem pohlížel a byl jeho součástí, či spíše "mohl být jeho součástí" (to jsem pochopil až později). Pak se vše počalo opět rozplývat. Ale ten obraz si pamatuji stále. To bylo vše. A nebylo to málo...

(Když toto po létech píš, uvědomuji si najednou krásné souvislosti a vazby mezi tenkrát viděným a později prožívaným. Je to krásné a úžasné. Ale není to k písemnému sdělování...)

Pak jsem se již nikdy tímto nezabýval, o nic podobného se nepokoušel. Cítil jsem, že nemám, že toto není dobré činit. Takže jsem stále věděl, že minulé životy možná jsou a možná nejsou a je-li to pro mne důležité, pochopím to přirozenou nenásilnou cestou a sám. Někdy. Je jedno, kdy.

Čas plynul. A přicházely mnohé zkušenosti a mnohá krásná a hluboká poznání, ale nic k tomuto tématu. Ani otázky kladené někým, natož otázky mé.

Až jednou v noci (zrovna byla zima se spoustou sněhu) bez ptaní a bez očekávání přišla jasná odpověď bez otázky. Jako když se v noci zableskne a okolní krajina je náhle chvilku vidět a pak, když se udělá zase tma, je už jasné, co kde kolem je. V tu chvíli jsem věděl, že jsem byl F. M., fotograf. (Poznání bylo daleko širší, ale to sem nyní nepatří.) Zvláštní bylo, že jsem o této bytosti něco trochu věděl, babička měla jeho portrét na zdi pokoje a já jako dítě z něj míval zvláštní pocit. Spíš jsem se něčeho bál. Zahynul za války. Pomáhal výsadkářům z Anglie a přišlo se na to.

To poznání bylo tak jiné, tak odlišné od šalby fantazie, tak jasné, že jsem ani maličko nepochyboval a dnes již vím i trochu více. A rázem jsem pochopil, proč mne kdysi okouzilo první setkání s fotoaparátem a pak s temnou komorou a jak poprvé zavoněla vývojka a co to znamenalo a jaké kouzlo měl pro mne objev úzkého filmu a také jsem velmi silně pochopil, proč se léta tak tuze moc vyhýbám válečným filmům a knihám, zejména některým. A nejen to...

Nechci polemizovat o ničem, předkládám jen svůj pohled a snažím se jej nabídnout co nejčistěji a nejjemněji. A proč toto sděluji? Protože to podstatné teprve přijde.

Doptal jsem se na onoho fotografa (ale jen lehce, nepátral jsem a ani nebudu) a vyslechl zajímavé vyprávění. Kde se narodil, kde žil, kde a jak se vyučil, jak fotografoval, kdo byl jeho ženou a dětmi. Vše nyní přeskočím, jen u posledního postřehu zůstanu, u ženy onoho fotografa. To je totiž tuze zvláštní. Jako kluk jsem ji znal. Pamatuji si zvláštní pocit, který jsem z ní měl. Pro jeho dceru jsem jednou zajišťoval lékařskou pomoc specialistů, byla vážně nemocná. A jeho vnučku jsem na koleji jednou doučoval (diferenciální rovnice). S jeho sourozenci jsem se setkal jako kluk.

A já si tuze silně a tuze moc uvědomil to zvláštní kouzlo setkávání a setkání. Jak blízcí a nejbližší, jak je běžně vnímáme, mohou být najednou zase cizími či známými, jak je běžně zařazujeme.

A najednou jsem si tuze silně uvědomil, že nejsou žádní blízcí a vzdálení, nejbližší a cizí, ale že jsme všichni vzájemně propojeni, že jsme všichni kapičkami vody v jednom ohromném krásném moři.

Najednou jsem pochopil, jak je relativní být otcem a synem, či dcerou a matkou, jak jsou relativní vztahy mezi bytostmi jsoucími, jak je relativní člověčí věk a nakonec i postavení a vše to, co vlastníme

a jak na nás druzí pohlíží a pochopil jsem, co je hodnotou přecházející za hranice jednoho života, co je tím, co trvá a přesahuje a co je tím, co je nejcennější, nejkrásnější... (A co může mít každý a každý může dávat.)

Mnohé jsem z tohoto poznaného, uvědomělého, již dříve slychal nebo četl. Byly to informace, které okolo mne "prošly". Když jsem toto podruhé slyšel, mohl jsem říct: "Tohle já vím". A nelhal bych. Ale když jsem si toto najedno v sobě "prožil", přestaly to být suché informace, bylo zde náhle zářivé a krásné poznání. Cosi hlubokého... A pochopil jsem, jaký je rozdíl mezi slyšeným či přečteným (o čem můžeme říci "já vím") a prožitým, poznaným, poznávaným (každý prožitek může být vždy ještě silnější, než byl předchozí).

A uvědomuji si, že toto své poznání mohu předat dál asi opět jen jako informaci, jako vklad, který může být vyzvednut až někdy, až v pravou chvíli. Ale to již nezáleží na mně...

(Co bylo tím nejsilnějším poznáním? K tomu nechť každý dospěje sám. Napovím jen maličko. Mnozí to vědí. Začíná to na L, ale netýká se to jen jednoho nebo dvou...) Ano! Tož tak...

*Milovat Boha, znamená milovat člověka, lidi. Bez rozdílu.
Až skutečně budeme vědět, co to znamená milovat Boha,
budeme stejně tak milovat každého člověka.*

A pochopil jsem ještě jednu důležitou věc. Milosrdnost oné symbolické "brány zapomnění", kterou procházíme při vstupu do života jsoucího. Milosrdně mi nebylo odkryto to, co pro mne není dobré znovu prožívat, co by mne neobohatilo na této Cestě, na co nejsem ještě připraven. Pouze vím, co bylo, ale ne jak to bylo. Nepotřebuji to znát. Dokonce se již ani neptám na nic, nepotřebuji nic dalšího vědět, nezabývám se tím. Podstatné již vím.

Uvědomuji si tuze silně, jaké nebezpečí představují různé kurzy a různé postupy, které vedou k násilnému otvírání zavřených knih. Poznal jsem již více bytostí, kterým byla kniha otevřena násilně, aniž by na to byli patřičně připraveni a mnohdy aniž by si mohli symbolicky ověřit, zda ta kniha je vůbec jejich. Nechci k tomu již více dodávat, jen ještě jednou zopakovat své hluboké poznání - "brána zapomnění je důležitým darem, važno si ji a nevyžadujeme poznání; ono přijde v pravou chvíli samo a bude mít správnou formu i obsah i rozsah". Každá jiná než přirozená cesta tohoto poznání je násilná a žádné násilí není dobré. Zejména ne na cestách duchovních.

Jsem rád, že jsem si tenkrát nedovolil listovat v knize, nepřečetl si nic z minulého. Jsem rád, že jsem se již nevrátil pro ony knihy, ale místo nich poznal neskutečnou hloubku a barevnou krásu světa, v němž se odehrává naše tvořivé bytí, jímž zaplňujeme nové a nové stránky našich symbolických knih.

PS:

*Ten "mnich", co jsem ho ve "vizi" oslovil jménem a ten fotograf bydleli jeden čas v Táboře blízko sebe.
To jen tak pro zajímavost.*

PPS:

Ta sdělení pro nás nepřicházejí od nikoho, ty si připravujeme sami, sdělujeme sami sobě po té, co jsme si je vyzvedli tam, kam jsme je uložili a kde jsou na pořad. Ve Vědomí. Je to tak jednoduché, že to vypadá nepochopitelně složitě. A nemusíme se zabývat tím, jak to funguje. Stačí, že to tak je, že to žijeme. Naplno a fajn.

(Stisknu vypínač a rozsvítí se lampa. To většinou stačí. Jen někdo potřebuje pochopit fyzikální děje, které nastanou, a ten pak třeba začne studovat fyziku. A toto je podobné. A lampa svítí těm i těm. Světlo je pro všechny.)